

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004,
Republica Moldova

SESIZARE

prezentată în conformitate cu articolul 25 lit. g) din Legea nr. 317-XIII din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională și articolele 38 alin.(l) lit. g) și 39 din Codul Jurisdicției Constituționale nr. 502-XIII din 16 iunie 1995

pentru controlul constituționalității unor prevederi din Legea nr. 102 din 24 august 2021 pentru modificarea Legii nr.3/2016 cu privire la Procuratură

74:45

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA			
Intrare Nr.	215a		
" 13 "	70	2021	

I – AUTORII SESIZĂRII

Alexandr SUHODOLSKI

Ivanna KOKSAL

Deputați în Parlamentul Republicii Moldova

Parlamentul Republicii Moldova
Bulevardul Ștefan cel Mare și Sfânt 105,

II – OBIECTUL SESIZĂRII

Prezenta sesizare are drept obiect examinarea constituționalității punctului 8 al Art. I Legea nr. 102 din 24 august 2021 pentru modificarea Legii nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, în partea ce privește restructurarea Consiliului Superior al Procurorilor prin excluderea procurorului-șef al Procuraturii UTA Găgăuzia.

III – CU PRIVIRE LA CIRCUMSTANȚELE DE FAPT

La 10 august 2021 a fost înregistrat proiectul nr. 181 pentru modificarea Legii nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, la 13 august 2021, a fost adoptat în primă lectură proiectul nr. 181 iar la 24 august 2021, a fost adoptată Legea nr. 102, printre prevederile căreia, și anume la pct. 8 al articolului I, sa stabilit reducerea numărului membrilor Consiliului Superior al Procurorilor, dar și în pofida prevederilor tehnicii legislative, prin tehnică camuflată a fost exclus procurorul-șef al UTA Găgăuzia din componența Consiliului, motive pentru care enunțăm argumentele de neconstituționalitate după cum urmează.

IV – EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

a. Cu referire la încălcarea procedurii Parlamentare

Potrivit art. 59 al Regulamentului Parlamentului: Deputații, comisiile permanente și fracțiunile parlamentare au dreptul să prezinte în scris propuneri conceptuale și amendamente motivate la proiectul de act legislativ, care se transmit comisiei permanente sesizate în fond în termen de cel mult 30 de zile după primirea proiectului. Data înaintării amendamentului va fi data înregistrării acestuia la comisia sesizată în

fond, care ține o evidență specială a amendamentelor primite.

În aceste condiții, odată cu introducerea proiectului nr.181 în procedură legislativă, adică odată cu înregistrarea acestuia la 10 august 2021, deputații au marja de timp de cel mult 30 zile pentru a înainta propuneri de concept (pînă la examinarea în primă lectură.)

În pofida prevederilor art.59 al Regulamentului, legislativul a examinat proiectul nr.181 în lectura întâi, la doar trei zile după înregistrarea proiectului. În acest sens, Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 21 din 27 iulie 2021 pentru controlul constituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 219 din 3 decembrie 2020 pentru modificarea Hotărârii Parlamentului nr. 149 din 29 noiembrie 2019 privind componența numerică și nominală a Biroului permanent al Parlamentului (sesizarea nr. 200a/2020) a stabilit:

”39. Cu titlu preliminar, Curtea reține că, potrivit articolului 60 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova și unica autoritate legislativă a statului. Având în vedere acest aspect, constituanta nu i-a acordat altei autorități competența reglementării structurii, organizării și funcționării Parlamentului, ci a stabilit că aceste chestiuni pot fi reglementate, în mod autonom, doar de Parlament, printr-un Regulament pe care trebuie să-l adopte printr-o lege organică [a se vedea articolele 64 alin. (1) și 72 alin. (3) lit. c) din Constituție]. 40. Astfel, Parlamentul este suveran în materia reglementării procedurii de adoptare a legilor. Totuși, suveranitatea Parlamentului nu este absolută, ea fiind limitată de principiile constituționale în această materie. În acest sens, atât la reglementarea procedurilor parlamentare, cât și la aplicarea lor, i.e. la adoptarea actelor normative, Parlamentul trebuie să asigure echilibrul corect dintre principiul autonomiei parlamentare și celelalte principii incidente în materia procedurilor parlamentare, care sunt stabilite expres sau care pot fi clar deduse din Constituție (a se vedea HCC nr. 14 din 27 aprilie 2021, §§ 52, 53; HCC nr. 19 din 13 iulie 2021, § 56). 41.

Dat fiind caracterul suveran al Parlamentului în materia legiferării, Curtea reține că competența sa în materia controlului constituționalității procedurii parlamentare este limitată. În acest domeniu, Curtea trebuie să manifeste deferență judiciară față de rolul Parlamentului de legislator autonom. Astfel, Curtea poate verifica constituționalitatea unei legi sub aspectul procedural doar dacă la adoptarea ei Parlamentul a afectat vreun element esențial al procesului de legiferare, care rezultă expres din Constituție sau care poate fi dedus clar dintr-un principiu constituțional (HCC nr. 14 din 27 aprilie 2021, § 54; HCC nr. 19 din 13 iulie 2021, § 57). 42. În acest caz, Curtea observă că autorii sesizării consideră că Hotărârea contestată a fost adoptată cu încălcarea dreptului deputaților de a cunoaște conținutul proiectului de hotărâre a Parlamentului, până la etapa examinării și votării acestuia. 43. Curtea reține că un element esențial al procedurii de legiferare este ca aceasta să fie desfășurată în mod transparent – atât la etapa de întocmire și de consultare a proiectelor de acte, cât și la etapa dezbaterilor parlamentare –astfel încât persoanele interesate să aibă acces la inițiativele legislative și să poată comunica opinia lor asupra actelor în discuție. Scopul desfășurării procedurii parlamentare într-un mod transparent urmărește să le asigure cetățenilor posibilitatea de a monitoriza realizarea competenței de legiferare acordată legislatorului la alegeri, prin vot. Curtea reține că limitarea posibilității de a avea acces la inițiativele legislative și de a putea comunica opinia asupra actelor în discuție poate fi făcută doar pe baza

unor motive convingătoare. 44. În Opinia urgentă nr. 1007/2020 din 17 noiembrie 2020 cu privire la amânarea alegerilor motivată de reforma constituțională din Kârgâzstan, Comisia de la Veneția a menționat că procedura legislativă este o valoare comună în cultura juridică europeană și are o importanță mare pentru un stat democratic guvernat de statul de drept. În raportul cu privire la preeminența dreptului, Comisia de la Veneția a notat că legalitatea, inclusiv procesul transparent, responsabil și democratic de adoptare a legilor, este menționată ca unul dintre elementele definitorii ale preeminenței dreptului. Într-un stat cu adevărat democratic, bazat pe preeminența dreptului, este obligatoriu să se asigure că, în toate etapele oricărui proces de reformă, toate părțile interesate să fie implicate, fie direct, fie printr-o consultare adecvată, în procesul legislativ (a se vedea § 54 din Opinia citată, CDL-PI(2020)015). 45. Pentru că Constituția le garantează persoanelor interesate accesul la inițiativele legislative supuse consultărilor în cadrul procedurilor de legiferare și posibilitatea comunicării opiniei asupra actelor în discuție, Curtea reține că acest raționament se aplică a fortiori în cazul deputaților. Cei din urmă trebuie să aibă acces la materialele pregătitoare ale actelor legislative din simplul motiv că legiferarea reprezintă prerogativa de bază care le-a fost delegată de către cetățeni la alegeri, prin vot. Curtea consideră că, fără a avea acces la inițiativele legislative supuse examinării, deputații nu ar putea să-și formeze o opinie despre subiectul supus examinării și, respectiv, să-și exercite celelalte drepturi, garantate de articolul 73 din Constituție (e.g. dreptul de a prezenta propuneri la conceptul proiectului, dreptul de a depune amendamente etc.). 46. În Hotărârea nr. 14 din 27 aprilie 2021, § 57, Curtea a reținut că, în cadrul procedurilor de legiferare, Parlamentul trebuie să asigure deputații cu posibilitatea de a examina conținutul proiectului de lege printr-un schimb de opinii. Curtea a notat că această etapă a procesului de legiferare este necesară, deoarece ea le oferă deputaților posibilitatea de a înțelege esența proiectului de lege propus spre examinare și contribuie la edificarea încrederii societății că legea a fost discutată pe larg până la adoptare. 47. Pe de altă parte, în baza principiului autonomiei parlamentare, Parlamentul deține o marjă discreționară la stabilirea modului de întocmire și de comunicare a proiectelor de legi sau de hotărâri ale Parlamentului către deputați. Legea fundamentală nu stabilește un termen pentru comunicarea actelor în discuție. În același timp, pentru asigurarea posibilității deputaților de a cunoaște conținutul proiectelor de legi sau de hotărâri ale Parlamentului, parlamentarilor trebuie să li se acorde o perioadă de timp rezonabilă pentru analiza acestora și, respectiv, pentru formarea unei opinii despre subiectul supus examinării”.

b. Cu referire la afectarea principiului reprezentării și cel al autonomiei UTA Găgăuzia

A priori, subliniem caracterul alarmant al excluderii din componența Consiliului Superior al Procurorilor a procurorului șef al Procuraturii UTA Găgăuzia, or, respectiva manevră politică este profund încărcată ideologic și urmărește scopuri antidemocratice precum, instituirea controlului politic asupra Consiliului, precum și a posibilității de influențare a deciziilor prin manipularea cvorumului și a votului în cadrul ședințelor. Or, scopul real al modificării legislative contravine scopului enunțat în nota informativă a proiectului de lege.

În contextul celor enunțate, intenția politică merită a fi supusă testului obiectiv prin prisma următoarelor argumente:

Pornind de la norma constituțională statuată la art.125¹, potrivit căreia Consiliul Superior al Procurorilor este constituit, în condițiile legii, din procurori aleși din cadrul procuraturilor **de toate nivelurile** și din reprezentanți ai altor autorități, instituții publice sau ai societății civile. Or, legiuitorul constituit a pledat pentru o structură complexă a Consiliului dat fiind competențele legale ale acestuia, fapt ce implică în prim plan necesitatea **reprezentativității, transparenței și pluralismului de opinii**.

Subliniind principiul reprezentativității, dar și caracterul deosebit al procedurii de desemnare a procurorului-șef al procuraturii UTA Găgăuzia, însăși legiuitorul a statuat un procedeu exceptat de la regula generală, și anume, vom menționa faptul că legislatorul a prevăzut o procedură specială pentru numirea Procurorului Unității Teritoriale Autonome Găgăuzia. Acesta fiind numit de către Procurorul General al Republicii Moldova, la propunerea Adunării Populare a Găgăuziei, fapt statuat expres în art.25 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură.

Prin urmare, respectiva excepție procedurală rezultă expres din prevederile constituționale ale art.111, potrivit căror Găgăuzia este o unitate teritorială autonomă cu un statut special care, fiind o formă de autodeterminare a găgăuzilor, este parte integrantă și inalienabilă a Republicii Moldova și soluționează de sine stătător, în limitele competenței sale, potrivit prevederilor Constituției Republicii Moldova, în interesul întregii populații, problemele cu caracter politic, economic și cultural.

Astfel, prevederile constituționale, prin care se stabilește faptul că „Găgăuzia este o unitate teritorială autonomă cu un statut special“, scot în evidență faptul că această unitate este autonomă teritorial, are un statut special, la organizarea și funcționarea acesteia fiind aplicabil principiul autonomiei locale.

Sintagma „este o formă de autodeterminare a găgăuzilor” accentuează decizia populației din teritoriul respectiv de a-și realiza interesele și de a se administra într-o manieră autonomă în cadrul poporului Republicii Moldova și împreună cu acest popor, fără a prejudicia integritatea și inalienabilitatea teritoriului țării.

În ordine suplimentară, prevederile art. 109 din Constituție stabilesc că principiul autonomiei, care fie și speciale, nu poate afecta caracterul unitar al statului Republica Moldova. Prin urmare, autonomia Găgăuziei, oricât de largă ar fi, este administrativă, iar competența autorităților Găgăuziei este de a rezolva problemele autonomiei, or, existența procuraturii teritoriale ale UTA Găgăuzia este unul dintre elementele practice ale autonomiei.

Or, esența participării reprezentanților autonomiei în administrarea și adoptarea deciziilor în cadrul autorităților de nivel central rezidă atât în posibilitatea de a aduce contribuții substanțiale în procesele de luare a deciziilor, cât și în materie de efecte a acestor contribuții. Noțiunea de buna guvernare include premisa că luarea de decizii prin majoritate simplă nu este întotdeauna suficientă. În ce privește structura statului, forme variate de descentralizare pot fi potrivite pentru a asigura relevanța și responsabilitatea maxima a proceselor de luare a deciziilor pentru cei afectați, atât la nivelul statului, cât și la nivelele substatuale. Însă, **reprezentarea minorităților în organele de luare a deciziilor poate fi asigurată prin mandate acordate din oficiu (prin cote, promovare sau alte căi), în timp ce alte forme de participare includ asigurarea calității de membru în comitetele importante, cu sau fara drept de vot.** Reprezentarea în

instituțiile executive, juridice, administrative sau altele poate fi asigurată prin mijloace similare, indiferent dacă prin cerere oficială sau prin practica obișnuită.

Prin urmare, prin prisma argumentelor enunțate, odată cu excluderea procurorului-șef al Procuraturii UTAG, legiuitorul a eludat prevederile constituționale ale art.39 din Constituție, care consacră dreptul la administrare, în speță prin prisma competențelor Consiliului Superior al Procurorilor, UTAG devine izolată în vederea participării la adoptarea deciziilor ce vizează organizarea procuraturii.

Analogic, excluderea procurorului-șef al Procuraturii UTA Găgăzia din componența Consiliului Superior al Procurorilor este echivalentă cu excluderea Bașcanului din componența cabinetului de miniștri. Or, speța privită prin prisma constituțională denotă fentarea articolului 111 din Legea supremă.

De altfel, întrucât standardele existente referitoare la drepturile minorităților fac parte din drepturile omului, statele respectă toate celelalte obligații privitoare la drepturile omului, incluzând, în special, dreptul la nediscriminare.

De asemenea, că obiectivul suprem al tuturor drepturilor omului este dezvoltarea completă și liberă a personalității umane individuale în condiții de egalitate. În consecință, s-a considerat că societatea civilă ar trebui să fie deschisă și fluidă și, ca atare, să integreze toate persoanele, inclusiv cele aparținând minorităților naționale. Mai mult, întrucât obiectivul unei bune guvernări democratice este de a servi nevoile și interesele întregii populații, s-a presupus că toate guvernele se străduiesc să asigure maximum de oportunități de a se contribui la luarea de decizii de interes public de către toți cei afectați de ele.

În respectiva ordine de idei, scopul Recomandarilor de la Lund, ca și al Recomandarilor de la Haga și Oslo care le-au precedat, îl constituie încurajarea și facilitarea adoptării de către State a unor măsuri specifice, menite să micșoreze tensiunile legate de minoritățile naționale și astfel să servească obiectivului fundamental al Înaltului Comisar pentru Minoritățile Naționale de a preveni conflictele.

De altfel, Recomandarile de la Lund prevăd expres faptul că participarea efectivă a minorităților naționale la viața publică constituie o componentă esențială a unei societăți pașnice și democratice. Experiența din Europa arată că adeseori, pentru promovarea unei astfel de participări, guvernele trebuie să instituie reglementări specifice pentru minoritățile naționale. Or, respectivele recomandări se întemeiază pe principiile fundamentale și prevederile dreptului internațional, precum respectul pentru demnitatea umană, egalitatea în drepturi și nediscriminarea, deoarece ele se rasfrâng asupra drepturilor minorităților naționale de a participa la viața publică și de a se bucura de alte drepturi politice.

Statele au datoria de a respecta drepturile omului recunoscute pe plan internațional precum și statul de drept, întrucât acestea fac posibilă dezvoltarea plenară a societății în condiții de toleranță, pace și prosperitate.

Literalmente, printre angajamentele opozabile guvernelor centrale se numără și faptul că statele trebuie să asigure minorităților naționale posibilitatea de a se face auzite la nivelul guvernului central, inclusiv prin prevederi speciale, dacă este necesar. În funcție de situație, acestea pot include:

- reprezentarea specială a minorităților naționale prin acordarea, de exemplu, din oficiu a unui număr de locuri în una sau în ambele camere ale parlamentului sau în comisiile parlamentare; alte forme de garantare a participării la procesul legislativ;

- înțelegeri oficiale sau neoficiale în vederea alocării membrilor minorităților naționale de funcții în guvern, în curtea supremă sau constituțională sau la nivelul curților inferioare, și funcții în organele consultative desemnate sau în alte organe de nivel înalt;

- mecanisme menite să asigure luarea în considerare a solicitărilor minorităților în cadrul ministerelor de resort, de exemplu, prin asigurarea de personal pentru rezolvarea problemelor minorităților sau emiterea de directive permanente; și

- măsuri speciale în vederea participării minorității la funcțiile publice, cât și asigurarea de servicii publice în limba minorității naționale.

De altfel, statele trebuie să înființeze organe consultative într-un cadru instituțional corespunzător, care să servească ca și canale de dialog între autoritățile guvernamentale și minoritățile naționale. Compoziția acestor organe trebuie să reflecte obiectivul lor și să contribuie la o comunicare mai eficientă și la promovarea intereselor minorităților.

Finalmente, Carta Națiunilor Unite cât și documentele în virtutea cărora s-a înființat CSCE/OSCE urmărește scopul să mențină și să consolideze securitatea și pacea internațională prin dezvoltarea unor relații de prietenie și de cooperare între Statele în aceeași măsură suverane care respectă drepturile omului, inclusiv drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale.

Într-adevăr, istoria arată că eșecul în respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor minorităților, poate submina stabilitatea unui Stat și afecta relațiile dintre State, periclitând astfel pacea și securitatea internațională.

Începând cu Principiul VII al decalogului Actului Final de la Helsinki (1975), Statele participante OSCE au accentuat legătura fundamentală dintre respectarea intereselor legitime ale persoanelor aparținând minorităților naționale și menținerea păcii și stabilității. Această legătură a fost reiterată în documente fundamentale ulterioare, cum ar fi Documentul Final al Reuniunii CSCE de la Madrid 1983 (Alineatul 15), Documentul Final al Reuniunii CSCE de la Viena 1989 (Aliniatele 18, 19) și Carta de la Paris pentru o Nouă Europă 1990, precum și în documente ulterioare adoptate în cadrul unor reuniuni la nivel înalt, de exemplu Deciziile de la Helsinki 1992 (Partea a IV-a, paragraful 24) și Documentul de la Lisabona 1996 (Partea I, Declarația de la Lisabona cu privire la un model de securitate comună și cuprinzătoare pentru Europa secolului XXI, paragraful 2). La nivelul Națiunilor Unite, legătura dintre protecția și promovarea drepturilor minorităților naționale și menținerea păcii și stabilității, este exprimată, *inter alia*, în preambulul Declarației Națiunilor Unite cu privire la drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale, etnice, religioase și lingvistice din 1992 (în continuare „Declarația UN cu privire la minorități”). Pe lângă aceasta, ca urmare a adoptării Cartei de la Paris pentru o Nouă Europă, toate Statele participante OSCE se angajează în favoarea unei guvernări democratice.

Cu referire la cadrul juridic internațional, menționăm că în conformitate cu paragraful 35 al Documentului Reuniunii de la Copenhaga al Conferinței asupra Dimensiunii Umane a CSCE din 1990 (mai departe „Documentul de la Copenhaga”), statele participante OSCE „vor respecta dreptul persoanelor care aparțin minorităților naționale de a participa efectiv la treburile publice, îndeosebi la activitățile privind protecția promovarea identității unor astfel de minorități”; în conformitate cu Articolul 2, paragraful 2 și 3 al Declarației ONU cu privire la minorități din 1992 „[...] persoanele aparținând minorităților naționale au dreptul să participe efectiv la viața publică [...]” și

„[...] au dreptul de a participa efectiv la luarea deciziilor la nivel național și unde este potrivit, la nivel regional, privind minoritatea careia îi aparțin sau în regiunile unde trăiesc [...]”; și, în conformitate cu Articolul 15 al Convenției-cadru pentru protecția minorităților naționale al Consiliului Europei din 1994 (mai departe „Convenția-cadru”), statele membre „vor crea condițiile necesare pentru participarea efectivă a persoanelor aparținând minorităților naționale la viața culturală, socială și economică și la treburile publice, în special acelea care le privesc direct”.

În măsura în care persoanele aparținând minorităților naționale au dreptul de a participa efectiv la viața publică, ele sînt îndreptățite să se bucure de acest drept fără discriminare, așa cum acesta este exprimat în paragraful 31 al Documentului de la Copenhaga, articolul 4 al Convenției-cadru, și articolul 4 (1) al Declarației Națiunilor Unite cu privire la minorități. Totuși, conform articolului 4(2) al Convenției-cadru, preocuparea pentru demnitate egală depășește principiul nediscriminării pentru a ajunge la „egalitatea deplină și efectivă între persoanele aparținând unei minorități naționale și cele aparținând majorității”, fapt în vederea căruia statele vor „adopta, acolo unde este cazul, măsuri adecvate..., în toate domeniile vieții... politice” și „ele vor ține seama în mod corespunzător, în aceasta privință, de condițiile specifice în care se află persoanele aparținând minorităților naționale”.

Cadrul normativ pertinent

Constituția Republicii Moldova

Articolul 1

Statul Republica Moldova

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 39. Dreptul la administrare

(1) Cetățenii Republicii Moldova au dreptul de a participa la administrarea treburilor publice nemijlocit, precum și prin reprezentanții lor.

(2) Oricărui cetățean i se asigură, potrivit legii, accesul la o funcție publică.

Articolul 111. Unitatea teritorială autonomă Găgăuzia

(1) Găgăuzia este o unitate teritorială autonomă cu un statut special care, fiind o formă de autodeterminare a găgăuzilor, este parte integrantă și inalienabilă a Republicii Moldova și soluționează de sine stătător, în limitele competenței sale, potrivit prevederilor Constituției Republicii Moldova, în interesul întregii populații, problemele cu caracter politic, economic și cultural.

(2) Pe teritoriul unității teritoriale autonome Găgăuzia sînt garantate toate drepturile și libertățile prevăzute de Constituția și legislația Republicii Moldova.

(3) În unitatea teritorială autonomă Găgăuzia activează organe reprezentative și executive potrivit legii.

Articolul 125¹. Consiliul Superior al Procurorilor

(1) Consiliul Superior al Procurorilor este garantul independenței și imparțialității procurorilor.

(2) Consiliul Superior al Procurorilor este constituit, în condițiile legii, din procurori aleși din cadrul procuraturilor de toate nivelurile și din reprezentanți ai altor autorități, instituții publice sau ai societății civile. Procurorii în cadrul Consiliului Superior al Procurorilor constituie o parte importantă.

(3) Consiliul Superior al Procurorilor asigură numirea, transferarea, promovarea în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori.

(4) Modul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Procurorilor se stabilește prin lege.

IV – CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

Urmare celor expuse, dat fiind necorespunderea unor prevederi ale Legii nr.102/2021 cu prevederile Legii Supreme și în conformitate cu prevederile art. art.1, 39, 111, și 125¹ din Constituția Republicii Moldova, art. art.4 și 25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. art. 4, 7¹, 38, 39 din Codul Jurisdicției Constituționale

Solicit Înaltei Curți:

1. Admiterea spre examinare a prezentei sesizări;
2. Exercițarea controlului constituționalității și declararea drept neconstituțională a prevederilor pct.8 al Art.I din Legea nr. 102 din 24 august 2021 pentru modificarea Legii nr.3/2016 cu privire la Procuratură;

V – DATE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

VI - LISTA DOCUMENTELOR

VII - DECLARAȚIA ȘI SEMNATURA

Declarăm pe onoare ca informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

J. Koval *Koval*
Сыродорова А. *[Signature]*